

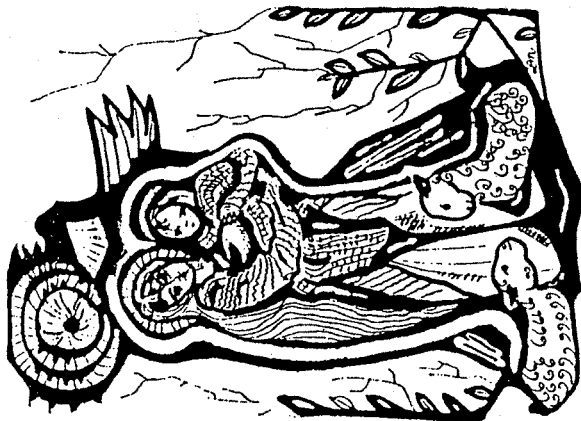
MIAHOUŠ

fryšavský farní občasník

9

1996

Václav Renč:

VÁNOCE

Je svatá noc, kdy i kameni mluví,
kdy věčná plnost Světla
v Děťátku Božím, v děťátku lidském
se vyjila na tuto pomíjivou zem.

A kdo máš oči k vidění, viz,
kdo uši k slyšení, slyš,
kdo srdce k milování, otevř je dokořán!
Nemluví andělé, mluví Bůh:

Že není smrti od chvíle, kdy zrodila se Láska.
- Dnes je ta svatá noc.
A jednu hvězdou střechu klene nad hlavou
všem bezdomovcům.

Od pólu k pólu, od hranic času k hranicím věčna
je shromažďuje k otcovskému stolu.
Nemluďte, ani nekřičte své mičení!
Jen srdce vztáhněte a bude vám dáno.

Dnes je ta svatá noc. Bůh na zemi -
a všichni kolem něho, všichni doma.
Před Slovem kleči andělé.
Tíse ... tíse ... Děťátko chce mír ...

S čímž chceme letošní advent začít?
Připodobňovat se Kristu svým smýšlením,
chováním, laskavostí.

Vykročením od JÁ k TY.

Neruinujte sebe i druhé nákladnými
dárky: chtějte maličkosti,
symbol něčeho velikého.

Vánoce bez Ježíše, to chtěl kdosi už jednou: jmenoval se Herodes. Byly to
špatné vánoce pro něj a pro mnohé. Ani dnešní vánoce bez Ježíše
v domech, kde se k němu nechtějí hlásit, kde je z domu vyhánějí, to také
nejdou radostné vánoce.

Vám tedy přeji k letošním svátkům:

Lampu se světlem.

Krb s teplým ohněm.

Vánoce s Ježíškem.

BOŽE, PŘIŠEL
JSI K NÁM JAKO
SYN ČLOVĚKA
UČIŇ SYNŮ BOŽÍ
Z TĚCH, KDO TĚ
PŘIJÍMAJÍ

Když veškeren svět byl popsán,
ná svět přišel náš milý Pán.

Což se v světě líbilo - ó krásno má, ó krásno má!

Chudou sobě zvolil matku,
sám žádných nepřines státek.

Ah, jak jsi bídným zůstal - ó lásno má, ó lásno má!
Nechtěl ho mít Betlém město,

musel do chléva za město.
Chlév ledva se hodí zvěři,
ani oken, ani dveří.

Ach, což jsi se ponižil - ó lásno má, ó krásno má!

Kde jsi se položil sem - ó lásno má, ó lásno má!
Vlir pere, snih spadává,
do maštalie poprchává.

Což jsi se opatřil zle - ó krásno má, ó krásno má!

Bláta, smradu, hnoje dosti,
ach, což diš, nebeský hosti?

Toť není v nebi býti - ó lásno má, ó lásno má!
Z nebe pán a mocnář vyšel,
na svět do chléva byl přišel.

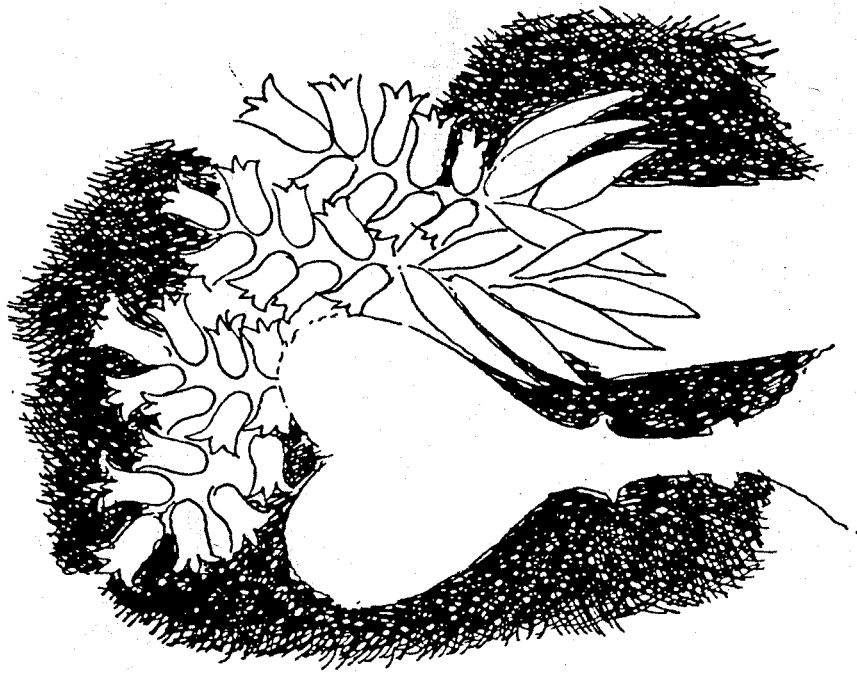
Svůj trůn veš jsi proměnil - ó krásno má, ó krásno má!
Josef v jeslech Pánu stele,
neboť nebylo postele.

Ach, kde jsi sobě ustlal - ó slávo má, ó slávo má!

Jak jsem se učil kropit

Bylo to v náhodské nemocnici v tamní kapli, která později po odchodu řeholních sester byla zrušena. V této nemocnici bylo také porodní oddělení. Jedno odpoledne v týdnu, snad to byla středa, byl udělován křest tam narozených dětí. Někdy bývalo deset křtín najednou a mnohdy i více. Po obřadu křtu býval tak zvaný úvod. Byl to krásný obřad, takové uvedení maminky do chrámu, na způsob jakéhosi očišťování, obětování a zasvěcení. Maminky při tom držely své děti v náručí a děkovaly za ně, za to obrovské štěstí být dárkyní života, držet v rukou překrásný klenot, cennější než zlato a drahokam, děťátko. Bylo to jakési pozvednutí mateřství až do výšin nebes.

Jednou bylo maminek u oltáře nejméně deset, jedna klečela vedle druhé na oltářním stupni. V závěru obřadu se užívá kropáč a všechny maminky jsou kapkami vody pokropeny na znamení očištění. Chtěl jsem, aby nějaká kapka padla na každou z nich. Nedržel jsem kropáč nějak moc pevně, a když jsem přidal na síle, aby více kropil, vyletěl mi z ruky a já jsem se za ním vrhl, abych jej ještě ve vzduchu chytil a kropáč nepadl na žádnou z přítomných maminek. Naštěstí letěl do mezery mezi lavicemi, a tedy nikomu nemohl nic udělat. To jsem si však v onu chvíli neuvědomil a po kropači se vrhl nesmírně vehementně. Zapomněl jsem, že u oltáře jsou tři schody a mezi maminkami proletěl po hlavě dolů. Ty jistě byly hodně zděšené a nevěděly, co se děje; jejich oči byly upřené na dítě. Připadalo jim, že se snad něco řítí. Ale nechtěl jsem nic jiného, než chytil ten kropáč. Nepoda-

BRÁNĚME VÁNOCE

Vánoce odedávna byly a dodnes jsou nejpobuliárnější svátky. Až příliš populární - až na tu popularitu doplácěji. V průběhu staletí vyrostlo kolem vánoce tolik pestrobarevných kulís a papírových sentimentálních šifráží, že vánoční mysterium se pod nimi ztráci.

Tajemství Boha, který se viěluje v člověka, tedy událost, která má celý svět šokovat, se zpláštuje ve zbožné naslálou idylu dtujání, jmeli a světylek na stromečku; ba ještě hůř - některým lidem se vánoce změnily v požitkářské svátky pojídání vybraných lahudek a cukrovínek s vrcholem ve všeobecném obzterství silvestrovské noci.

Tohle zůstalo křestanské Evropě z neslychané a téměř nepochopitelné zvěsti o příchodu Boha, který vychází vstříc člověku.

Poezie koled, betléma, dárků jako projevů radosti a lásky pochopitelně k vánočům patří také. Patří tam, ale nesmí zadusit, uložit do měkké vaticky a do pozlátka vstup Absolutna do lidských rozměrů, užasnější než pád kosmického tělesa na naši zem. výbušnější než vnoření žhavého železa do studené vody. Vánoce nemají člověka sladce ukolébat, ale mají člověka probudit, oifrástijm, přivést jej k úzasu a podivu.

Říkají nám, že vánoční evangelium nemáme brát vážně, že to nejsou popisy historických událostí. Ale křestan se přece nevíva na Pismo svaté jako na učebnici dějepis u. My dobře víme, že to je svědectví o víře prvotní cirkve v božství Ježíšovo, že je to výklad jeho osobnosti a jeho poslání - tedy právě to, co potřebujeme poznat a pochopit. Bohu není ihostejný osud lidsíva. Bůh má člověka rád. "Tak Bůh miloval svět, že poslal svého syna, když přišla plnost času" (viz Gal 4,4).

My dobře víme, že pastýři a mudrci u jeslí jsou svědectvím, že nejen lidé vzdělání a učení - vědátoři - jsou schopni jít za hvězdou víry až k Mesiáši, - ale i lidé, jako pastýři prostí a neučení, mohou stejně najít Boha zkratkou srdce a lásky.

My dobře víme, že všechny postavy kolem Božího dítěte - tiše důvěřující Josef, věřící Maria, nenávidějící Herodes - kladou i nám stejnou otázku. Co soudíš o tomto dítěti ty?

Připravil Ladislav Simajchl

řilo se mi to, ale kdyby se mi to podařilo, pokládal bych to za svůj největší atletický výkon.

Doposud jsem ten pomyslný rekord ve „skoku přes maminky za vyhozeným kropáčem“ nepřekonal. Od té doby jsem totiž kropil už jen s rozvahou, s jemností. Nějaké velké kropení mne navždycky přešlo.

Našel jsem v tom velké poučení. Vše musí člověk konat s rozmyslem, nic nesmí přehánět a brát jen sílou, ale vždy s láskou i opatrností. Člověk nesmí do všeho vkládat celou svou sílu, ale měl by vkládat do všeho svou opravdovou lásku. Pokud je láska spořádaná a opravdová, pak se meze nekladou.

Když jsem byl kdysi ve Švýcarsku, viděl jsem tam kropáč docela jiný. Byl péřový. Vedle kněze, který s kropáčem procházel celý kostel, držel ministrant nádobu se svěcenou vodou. A jak kněz procházel před mší svatou kostelem, vždy si hodně vody namočil a pořádně „cákl“, takže ti, kteří seděli blízko něho na kraji lavic, si museli utírat obličej. Tenkrát jsem poznal, když voda tekla i po mém obličej, že skutečně stačí jen kapka; jde přec o symbol očistění. Je mnohem důležitější, aby se lidé niterně očisťovali, než si stírali vodu ze svých tváří.

Od té doby už nekropím kropáčem svou sílou, ale svou láskou. Abych se nemusel zas někdy vrhnout od oltáře po hlavě a tak neděsil věřící.

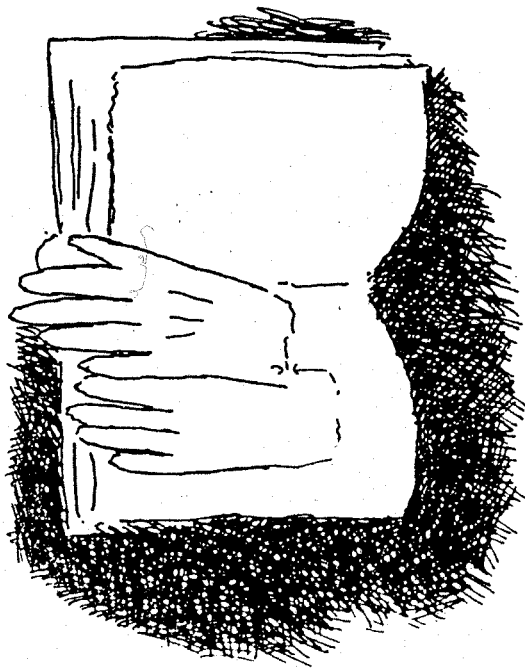
Jak jsem přece jen propadl

O každé poctivé lidské činnosti můžeme povědět, že má být konána s láskou. A dokonce s láskou největší. O kazatelské činnosti kněze to platí právě tak. A snad ještě více. Zde by mohlo platit také ono velké: z celého srdce svého, z celé duše své, ze vši mysli své a ze vši síly své. Stále se totiž modlíme, aby v nás byl zažehnut oheň lásky. Zapálí jen ten, kdo sám hoří. Nádšení dá jen ten, kdo sám je nadšen. Srdce musí být vždy zachváćeno, nejen rozum.

Myslím to doopravdy. Srdce kněze musí hořet, aby nachl svěřený lid pro věc Boží. A tak získával i vlašně a lhostejně, aby se i oni rozhořeli. V Evangeliu jsou slova: „Zdali nehořelo v nás srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal nám Písma?“ Ta se skutečně bez niterného přesvědčení a ohně vykládat nedají. Zaujetí pro pravdu spolu s láskou dávají člověku sílu.

Dosti dlouho mi to trvalo, než jsem si toto plně uvědomil. Ono i všechno dobré musí v člověku uzrát. Na počátku jsou jablka na stromě kněze ještě často zelená, ale ve výhni života se začervenejí a prostoupí sladkostí.

Jednou jsem měl před sebou velký zástup lidí. Bylo to v Náchodě u příležitosti zámecké pouti. Nádvoří před zámeckou kaplí, která je docela malá, i když krásná, bylo tenkrát plné. Mnohem lépe se káže takovému velkému shromáždění než malému hloučku přítomných. K dispozici byla proto prostá kazatelna, nejjednodušší, bez ozdob, jen ryze účelová. Právě z této kazatelny jsem měl nahléd a viděl ono velké shromáždění lidu. A tak jsem

si uvědomil, že musím kázat opravdu z celého srdce a se vši důrazností. Slova jsem věděl, ale chtěl jsem jim dát patřičný důraz. Ono totiž moc záleží na přednesu. Rozkládal jsem rukama, zápor jsem poznačoval levou rukou a pohybem dozadu, klad zas pravou rukou a pohybem dopředu, jak jsme se v semináři učili. Ale to stejně bylo pro mne málo. Chtěl jsem všechny strhnout. A tak jsem užil i dupnutí, abych své vážné slovo ještě zdůraznil. To se mi stalo osudné. Pode mnou se prolomila podlaha kazatelny a já jsem proletěl dolů, prostě jsem propadl v plném slova smyslu. Po půl těla jsem zůstal vězet v podlaze kazatelny a bylo vidět jen nohy ve vzduchu. Nemohl jsem ani nahoru ani dolů a samozřejmě jsem nemohl pokračovat ani v kázání.

Lidé přiběhli a začali mne z té konstrukce vysvobozovat.

Efekt cnoho mého kázání byl veliký; lidé se usmívali a to člověk dokáže málokdy. Také pohled, který jsem jim svým propadnutím poskytl, se málokdy naskytne, třeba ani jednou za život.

Zatímco mne vyprošťovali, v zástupu věřících nastalo ticho. A když jsem byl zase volný, pokračoval jsem v kázání dále, ale už jen na zemi. Tam jsem již znovu propadnout nemohl. A co se způsobu přednesu týče, byl jsem již strážlivější. Od té doby, vždy, když se mi chtělo zase dát svým slovům větší důraz, jsem se hodně umírnil. Ono jedno propadnutí mi stačilo na celý život, tak bylo nezapomenutelné.

Ale snad opravdu ze všeho nejhorší je dupnout si ve vzteku. Člověk si myslí, že tím něco dokáže. Ono to nepomůže nikdy. A když si hodně dupne, pak propadne. Třeba i navždy.

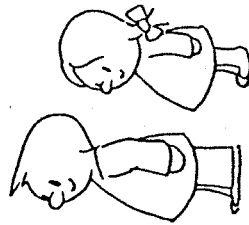
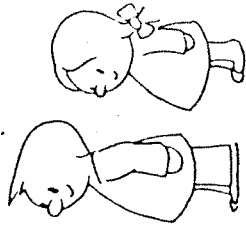
POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

© „Bůh je jeden ve třech osobách: Otec, Syn a Duch svatý, vysvětluje pan farář. Jeden z chlapců vytkl: „Já jsem taky jako Bůh. Jsem Miloš, syn našich a fotbalista!“

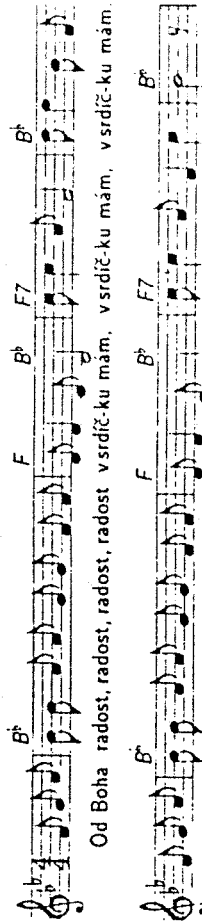
© Děti, proč dala Panna Maria Ježíška do jeslíček? Protože byl ještě moc malý, aby ho mohla dát do školky.

© Anička se modlí: „Pane Božče, prosím Tě, udělej ze mě hodnou holičku. Ale ne má, ale Tvá vůle se staň.“

© Jitka říká: „Tak Bůh je můj Otec, Ježíš je jeho Syn a já jsem asi jeho sestřička.“ (Zastali katecheté z Rosic)

PÍSNÍČKA

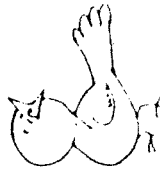

Od Boha radost, radost, radost, radost v sr-díč-ku mám, v sr-díč-ku mám, v sr-díč-ku mám, v sr-díč-ku mám.

Zpíváme

Ukazujeme

1. Od Boha radost v srdíčku mám. při slově radost skáče
2. Od Boha pokoj v srdíčku mám. při slově pokoj zkládáme ruce na prsou
3. Od Boha lásku v srdíčku mám. při slově lásku rozpačíme ruce mírně vpred

Chytil táta kapra, kapra v potoce,
budeme mít pěkné, bílé vánoce.
Hej, hej, ať dají hej,
bílé vánoce.

Bábo peče v peci pěknou vánočku,
máma zase smaží vejce na čůčku
Hej, hej, ať dají hej,
bílé vánoce.

(Schválená školní koleda
z padesátých let)

Advent byl odedávna - a svým způsobem stále ještě trvá.

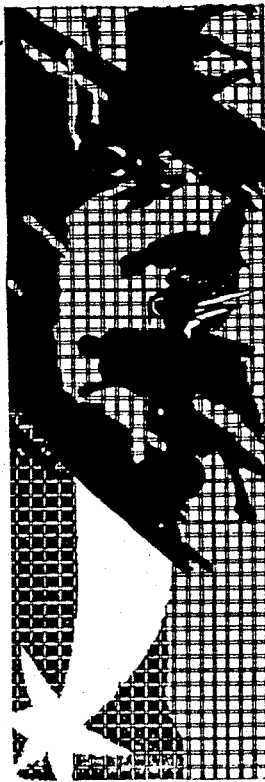
Boží působení v Kristu si nesmíme představovat tak, že vše už bylo vykonáno kdysi a my teď máme jen sklízet ovoce. Bůh je náš původ, z něhož jsme vyšli, ale je i naším cílem, ke kterému jdeme. Pokusme se zamyslet nad tím, že adventní příprava není vracení v myšlenkách k dávným událostem, není to cesta zpět; naopak: je to cesta vpřed, k cíli.

Teď jsme my vyvolený lid, Izrael, který musí opustit otroctví egyptské a putovat pouští světa, aby našel libeznou zemi Kanaan, zaslíbenou zemi, Boží království.

Teď jsme my těmi mudrci, kteří odcházejí ze svých domovů za hvězdou, která jim ukazuje cestu k novorozenému Králi.

Teď jsme my těmi pastýři, kteří vstávají ze spánku a vydávají se na pouť k Božímu Betlému.

Vidíte: Advent je vlastně naše celoživotní situace. Celý svět, a my také všichni jsme teprve na cestě k Bohu.

Přeji vám radostné prožití vánoc 1996
po dobrém prožití adventu.

Váš

Josef Šimonek

Vánoce ve fryšavském kostele

Na Štědrý den - v 16 hodin:

Půlnoční bohoslužba o narození Páně

Na Hod Boží vánoční - o 9 hodinách ráno:

Slavná mše sv. - pastýřská

Na sv. Štěpána - o 9 hodinách ráno:

Svátek mužské mládeže

O neděli Svaté rodiny - o 9 hodinách ráno:

Svátek našich rodin

Na konci občanského roku - v 16 hodin:

Silvestrovská pobožnost - poděkování za uplynulý rok.

Na Nový rok - v 9 hodin:

Novoroční bohoslužba - svátek našich dívek

Přijďte se s námi radovat.
Přijďte s námi děkovat.
Přijďte s námi prosit.